

Cal Ginferrer

Sant Vicenç de Castellet

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: C/ Eduard Peña, 3. 08295 SANT VICENÇ DE CASTELLET
Emplaçament Al centre del poble, davant la via de Renfe.

Coordenades:

Latitud: 41.66801
Longitud: 1.8637
UTM Est (X): 405406
UTM Nord (Y): 4613540

Classificació

Número de fitxa 08262-19
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Modern
Segle XV-XVI
Any 1553
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Restringit
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 42502DG0153N
Autoria de la fitxa María del Agua Cortés Elía
Data de registre de la fitxa: dt., 15/06/2004 - 02:00

Descripció

Aquesta casa es troba situada al mig del poble. És d'estructura gran i ha estat fruit d'ampliacions en diferents èpoques. És de planta rectangular, amb planta baixa, pis i golfes, teulada a quatre vessants, façana principal que oberta a ponent. Les diferents ampliacions i remodelacions han tapat l'estructura original tot i que es pot veure que era una casa important per les seves dimensions. L'interior s'estructura en tres crugies perpendiculars a la façana, cobertes amb volta de canó; a la crugia central, a la que dona l'escala d'accés al pis, la primera part de la volta és de crugia i de maó. Hi ha una porta adovellada que dona accés a aquest espai, amb les dovelles d'un costat mig tapades per la volta que suporta l'antiga eixida. Destaquen les dues voltes que es troben sota l'eixida a la façana de ponent, així com una estructura tipus torre amb una volta a la planta baixa que es troba a la banda dreta del conjunt, que possiblement formés part de l'antiga església. Es conserven dues llindes amb la data 1777, un s'ha utilitzat com a part de la paret de migdia. A la façana del carrer Eduard Peña destaca una reixa de ferro forjat d'estil modernista.

Observacions:

Hi havia una tina, però no es conserva res.

Història

Al Fogatge de 1368-1370 (IGLÉSIES, 1962) Sant Vicenç tenia 21 focs, constituint un poblament dispers. Al de 1497 (IGLÉSIES, 1991), coincidint amb un període de davallada demogràfica després de la guerra civil contra Joan II, Sant Vicenç tenia 7 focs; igual que al 1553. El cens de 1717 recull 94 habitants; i el del comte Floridablanca el 1787, 50 habitants. A finals del segle XIX Sant Vicenç era un nucli molt petit concentrat al voltant de l'antiga església parroquial ja desapareguda que estava al costat de cal Castaño; hi havia la casa cal Castaño, el Raval de les Roques i el Raval Nou, les pairalies de Sant Joan de Dalt, Sant Joan de Baix i Ginfrer, i algunes cases repartides pel terme entre les que trobem cases importants com Les Vives. L'any 1871 es comencen a urbanitzar carrers al nou nucli urbà: Castellet, Sobrerroca i Migdia, carrers que formen una estructura reticulada tallada per les dues línies fèrries que divideixen la població en diversos sectors. Durant la segona meitat del segle XIX la població augmenta considerablement, quadruplicant-se mostrant la clara influència de la construcció del ferrocarril i de l'assentament de la indústria tèxtil al municipi. Actualment encara es conserven 14 masos i 3 desapareguts el darrer segle, tot i que la major part de la població es concentra al poble, en el que distingim diferents barris. Tot i que desconeixem la data més antiga de construcció de la casa, ja s'esmenta al fogatge de 1553, Francesch Gimfrer (IGLÉSIES, 1979). A l'Amillament de 1865 (AMSVC) el mas tenia 1 parcer i figurava entre els masos de Sant Vicenç. A la segona meitat del segle XIX hi havia instal·lada la casa consistorial. Ja anteriorment aquesta era la casa del batlle que seria habilitada per l'administració local. Durant la Guerra dels set anys la casa va ser assaltada per les tropes carlines degut a la condició de liberals dels habitants, com va passar també en altres cases de la zona. D'aquesta manera, gran part de la documentació municipal i privada va ser destruïda per les flames. Molts dels terrenys en els que està edificat el poble van ser cedits per Maria Ginfrer i eren de l'heretat Ginfrer: el cementiri, les cases dels carrers Maria Ginfrer i Sant Josep, l'actual plaça de l'Ajuntament. La cessió es va fer posant com a condició que s'hi venguessin els productes de la pagesia santvicentina al poble. El 1908 Francisco Ginfrer va instal·lar un cinematògraf que funcionava a gas. Al segle XX va servir d'escola, d'alcaldia, de jutjat i també per esbarjo dominical. La senyora Maria Ginfrer, propietària a inicis del segle XX, va pagar el rellotge del campanar de l'església l'any 1918, entre d'altres aportacions altruistes.

Bibliografia

CANAL, P., VILA, M. (1986). Sant Vicenç de Castellet des de l'antiguitat als nostres dies. Llibreria Sobreroca, Manresa, 3^a ed. SUADES, J; i altres. (1986). "Sant Vicenç de Castellet" dins Ferrer i Alòs, Llorenç (coordinador). Història del Bages, col·lecció Història de les Comarques de Catalunya. Manresa, Parcir Edicions, 1986. AA.VV. (1977). Les masies. A El Breny, número extraordinari Festa Major de 1977. IGLÉSIAS, J. (1979). El fogatge de 1553. Fundació Salvador Vives i Casajuana. Volum I. Barcelona. VILA, M. (1955). La masia Ginfrer. Castellet núm. 127, agost 1955.

